

Sanctus

- et magasin, som beskriver liberal katolsk kirke

Nr. 31, 10. årg

februar 2016

13. februar

1916-2016

liberal katolsk kirke

liberal katolsk kirke i Danmark

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Ansvarshavende præst:

Lise Ollendorff
Finsensgade 52, 2. th., 8200 Århus N
Tlf: 6091 7602; mail: lise@lkk-dk.dk

Pastor emeritus

Heinrich Nielsen
Roevej 6, 8643 Ans By
Tlf: 2625 1848; mail: heinrich@lkk-dk.dk

Menighedsrådsformand:

Dorte Abildskov
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 4284; mail: dorte@lkk-dk.dk

Kasserer:

Finn Andersen
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 5030; mail: finn@lkk-dk.dk

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Ansvarshavende præst og menighedsrådsformand:

Birgit Adelsteen Ljungdahl
Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød
Tlf: 6131 9193; mail: birgit@lkk-dk.dk

Præst og kasserer:

Kenneth Christensen (se nedenfor)

Biskop CW Leadbeaters ora- torium, Roskilde

Ansvarshavende præst:

Kenneth Christensen
Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde
Tlf: 2874 1721; mail: kenneth@lkk-dk.dk

Center Skt Knud, Sydsjælland Regionalbiskop for Danmark

Uffe Børjesen (se under Helligåndskirken)

Pastor emeritus:

Natascha Høyer
Walkendorfsvej 88, 5700 Svendborg
Tlf: 2238 8244; mail: natascha@lkk-dk.dk

Helligåndskirken, København

Ansvarshavende præst:

Uffe Børjesen
Knudsskovvej 73 B, 4760 Vordingborg
Tlf: 5067 2446; mail: uffe@lkk-dk.dk

Menighedsrådsformand:

Susanna Bang
Galgebakken Neder 10-7, indg. B, 2620 Albertslund
Tlf: 5170 7034; mail: sbang@comxnet.dk

Kasserer:

Simone Andersen
Brumleby 103, 2100 København Ø
Tlf: 8161 9320; mail: simone.andersen@comxnet.dk

Sankt Maria Kirken, Aalborg

Ansvarshavende diakon:

Karin Joy Wolff
Holmevej 6, 9490 Pandrup
Tlf: 4059 4440; mail: karin@lkk-dk.dk

Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

Bestyrelse:

Kenneth Christensen, formand (se under Biskop
CW Leadbeaters Oratorium)
Birgit Adelsteen Ljungdahl, kasserer (se Maria
Magdalene Kirke)

Sanctus:

Sanctus udgives af foreningen liberal katolsk kirke
i Danmark.

Bladet udkommer tre gange årligt:
februar, juni og oktober.

Indlæg sendes til ansvarshavende redaktør Simone
Andersen, simone.andersen@comxnet.dk senest
15/12 (februar), 15/4 (juni) og 15/8 (oktober)

Artiklerne udtrykker forfatterens holdning.

Kirkens webadresse:

www.lkk-dk.dk - siden er under opbygning, evt.
henvendelse til birgit@lkk-dk.dk
Her kan tidligere numre af Sanctus læses.

Forside

Kristus, CW Leadbeater og JI Wedgwood

Påske 2016

Du indkaldes hermed til generalforsamling i

Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

onsdag d. 23. marts 2016 kl. 19.00

C. F. Jessens Vej 7, 8200 Århus N

(Mødelokalet i kælderens under børnehaven)

Dagsorden iflg. vedtægterne

Kenneth Christensen

Program for påskens tjenester – 24. - 27. marts 2015

Skærtorsdag, kl. 11:00: Mariaandagt, højmesse med konsekration af de hellige olier, gravprocession

Langfredag, kl. 15:00: Visdomsmeditation, korsets hyldning, helbredelsestjeneste

Påskelørdag, kl. 20.30: Visdomsmeditation, ildens velsignelse, påskelysets tænding, opstandelsesprocession, midnatsmesse (m. evt. dåb)

Påskesøndag, kl. 11:00: Mariaandagt, påskehøjmesse

Efter tjenesterne torsdag, fredag og søndag vil der blive mulighed for at deltage i et fælles måltid.

Liberal katolsk kirke fylder 100 år i 2016

Af biskop Uffe Børjesen)

Liberal katolsk kirke fylder 100 år i februar 2016 og runder dermed et skarpt hjørne i sit liv. Begivenheden bli-

ver fejret internationalt i Holland i sommeren 2016. Alle som føler de har nogen andel i kirken er inviteret til at deltage i festlighederne. Nærmere oplysninger om tilmelding og øvrig deltagelse kan fås ved henvendelse til formanden for foreningen LKK i Danmark, Kenneth Christensen, kontaktinformationer findes andet steds i magasinet.

Historien om LKK's grundlæggelse er fortalt mange gange og på mange måder, så det vil jeg ikke bruge megen tid på i denne artikel. I stedet vil jeg prøve at kaste lidt lys på den tid, som LKK opstod i. Tiden i slutningen af 1800-tallet var fuld af liv, både økonomisk og på de fleste andre områder af samfundslivet. I tiden mellem 1870 og 1900 tallet sker der en del i den vestlige kultur; trods en enorm vækst i industri og økonomi og med alle sine vildskud blom-

strer spiritismen som et håndgribeligt udtryk for at Livet ikke stopper ved den fysiske død og den ældgamle visdom, teosofien, finder et vestligt udtryk gennem det nystiftede Teosofisk Samfund. Både Leadbeater og Wedgwood var medlemmer af

Teosofisk Samfund, og begge var prominente, på hver deres måde. Leadbeater som forfatter og Wedgwood som præsident for afdelingen af foreningen i England. En del af det tankegods der fulgte med teosofien var begreber som reinkarnation, karma og ver-

dens indre styrelse, det store hvide broderskab. Et af de projekter, som Leadbeater havde taget på sig, var at finde den inkarnation som skulle "bære" den nye verdenslærer. Og efter et par forsøg, finder Leadbeater en indisk dreng, Krishnamurti, som han tager til sig og iværksætter et uddannelsesforløb for i England. Dette får sin virkning for liberal katolsk kirke som på den baggrund oplever en kæmpe vækst i tilstrømning og medlemstal. Krishnamurti ender med at trække sig fra hele den organisation som er blevet skabt omkring

ham og bliver en levende inspirator for rigtig mange mennesker i vesten.

I mellemkrigsårene og begyndelsen af 1930'erne slikker LKK sine sår efter begivenhederne omkring Krishnamurti og får strømlinet sin internationale organisation. Og ikke mindst arbejdet med LKK's liturgi.

I 1925 skriver F.W. Pigott sit indlæg ”Parting of the Ways”, som er en teologisk bog om forskellene på den traditionelle kristne teologi og tradition og det som LKK tilføjer som noget unikt til den kristne tænkning. Op gennem 1950 – 60'erne bliver kvinders stilling og rolle et større og vigtigt emne i LKK – ligesom i øvrigt i mange andre kristne kirker. Det kulminerer i begyndelsen af 2000 – tallet med et større brud i LKK, mellem en del der ikke støtter et kvinde-

ligt præsteskab og en anden del som støtter et sådant. LKK har tidligere oplevet brud på basis af personlige fortolkninger eller økonomiske uoverensstemmelser som f.eks. i USA og Europa. Men det påfaldende ved hvert brud er, at de nye grene på LKK's træ fortsat arbejder videre med en uændret liturgi og i det store hele med samme type styreform som kirken oprindeligt har brugt.

For at citere lille Ida fra Emil fra Lønneberg* må nogen have fulgt samme tankegang og taget initiativ til at skabe mulighed for at lade gamle venner genetablere tidligere forbindelser og samarbejde til gavn for LKK internationalt.

”Du skal ikke tro det bli'r som-
mer om ikke nog'n sætter
fart”.

Om at leve i nuet

At leve i nuet er li-
vets teknik –

og alle folk gør de-
res bedste,

men halvdelen
vælger det nu,
som gik,

Og halvdelen væl-
ger det næste.

Den der ikke lever
nu

Lever ikke

-Hvad gør du?

Piet Hein

James Ingall Wedgwood

Af Simone Andersen

James Ingall Wedgwood var vor kirkes første præsiderende biskop. Dagen for hans bispevielse, d. 13/2 1916, regnes for kirken start. Han var et stort musikalsk talent, der har haft afgørende indflydelse på den musikalske side af vore tjenester.

Han blev født i London d. 24/3 1883. Allerede som 7-årig besøgte han en gammel kirke i Folkstone, hvor han brød i gråd, da han hørte orglet spille. Her blev hans interesse for kirkeorglet vakt og allerede i sin skoletid fik han orgelundervisning og begyndte at interessere sig for orglets mekanik og indretning, som han senere skrev bøger om, hvoraf *Dictionary of the Organ Stops* udkom i 7 oplag.

Som ung studerede han kemi ved universitetet i Nottingham og forestillede sig en karriere som kemiker. På grund af sin interesse for

kirkemusik involverede han sig her i den lokale anglikanske kirke, hvor han blev altertjener, og begyndte at læse bøger om teologi. Efter endt kemistudie tog han til *York Minster*, en af Englands største historiske katedraller, hvor han blev elev af kirkens organist. Han fungerede samtidig som altertjener i 2 forskellige kirker og som leder af børnekoret. Her boede han hos den lokale præst.

I sin studietid i Nottingham hørte han for første gang Annie Besants foredrag. Da hun senere kom til York for at holde foredrag tog han sin vært, præsten med derhen. Han ville egentlig til foredraget for at gøre op med teosofien – gøre sig fri af den, der

havde optaget ham længe, men det gik anderledes: 3 dage efter foredraget i York meldte han sig ind i Teosofisk Samfund. Han blev af denne grund bedt om at forlade kirken, for præsten ville ikke have sådan en ”vantro” til at tjene ved sit alter, så han opgav helt tanken om en karri-

ere inden for kirken og helligede sig i stedet arbejdet for Teosofisk Samfund, hvor han fungerede som generalsekretær i årene 1911-1913. Han stoppede som generalsekretær for at hellige sig fællesfrimureriet, hvor han fungerede som *grand secretary*. I 1913 kom han i kontakt med biskop Arnold Matthew fra den gammelkattolske kirke. Matthew accepterede ham straks vel vidende, at han var teosof. Wedgwood blev døbt og konfirmeret *sub conditione* og modtog alle de mindre ordener der, og blev præsteviet d. 22/7 1913. Som *grand secretary* for fællesfrimureriet rejste han i 1914 til Teosofisk Samfunds internationale hovedkvarter Adyar i Indien, og året efter besøgte han Australien. Her mødte han Charles Webster Leadbeater, som han indviede i fællesfrimureriet. Leadbeater deltog i flere af Wedgwoods messer og var meget imponeret over den kraft, en præst besidder, og det lys og den velsignelse messen spreder over verden. Da Wedgwood vendte hjem til England efter denne rejse, blev han foreslået som biskop, da biskop Matthew var aldrende og ville sikre successionen. Efter 4½ måneds betænkningstid accepterede Wedgwood at blive konsekret af biskop Willoughby, det skete d. 16/2 1916 i fællesfrimureriets tempel i London. Kort efter sin konsekration rejste han igen til Australien, hvor han genså Charles Webster Leadbeater, som

modtog alle de mindre ordener, præsteordination og siden bispekonsekrationen. Wedgwood var vor kirkes første præsiderende biskop fra 1916 til 1923. I årene 1916-1918 udarbejdede han og Biskop Leadbeater vor kirkes liturgi. I 1923 besluttede han at trække sig tilbage både fra kirken og Teosofisk Samfund på grund af verserende konflikter i England. Annie Besant og andre venner skaffede ham i 1924 en grund og et lille hus i Huizen i Holland, hvor han genoptog kontakt til kirken og teosofferne. Her byggede han et kapel viet til Sankt Mikael. Han døde i 1951 efter et fald, der brækkede 5 ribben og punkterede hans lunge.

CW Leadbeater og JI Wedgwood

Husvelsignelser

Af Kenneth Christensen

Dette er en uforkortet version af artiklen fra tidsskriftet PRANA, december 2015.

Engang blev jeg som præst kaldt ud til et hus i Søborg. Barnet i huset ville ikke være inde på sit værelse og ville slet ikke sove derinde. Der var noget rigtig uhyggeligt, som skræmte barnet, som derfor tilbragte hver eneste nat hos forældrene. Efterhånden var det blevet for meget dem. De ville vel gerne have lidt privatliv. De kontaktede derfor liberal katolsk kirke for at få foretaget en husvelsignelse. Jeg måtte dog sørge for at komme først på dagen, da barnet helst ikke skulle være hjemme og helst ikke vide, hvad der foregik. Da de ikke havde nogen idé om, hvad der ville ske, ville ikke risikere at forskrække barnet. På samme måde måtte jeg sørge for at være færdig og forlade huset inden barnet kom hjem fra skole.

Da det intetanende barn kom hjem, gik det til sine forældres forbløffelse direkte ind på sit værelse og blev derinde. Fra den dag sov barnet roligt i sin seng og forældrene fik deres privatliv tilbage.

Der er omkring os en verden, som ikke er synlig for vore almindelige fysiske øjne. En stor, broget ver-

den, som omfatter mange forskellige former for væsener. Der er selvfølgelig de både flinke og søde engle og naturånder, som hjælper os på mange måder, men der er også mere skræmmende typer, så som mennesker, der ikke er klar over, at de er døde, eller skygger af disse, som fortsat bevæger sig rundt på vante steder. Det sker også, at ting flytter på sig, uden at man har rørt dem. Alle disse fænomener kendes under forskellige betegnelser så som spøgelses, genfærd, drilleånder eller poltergejster. Måske vi i almindelighed skal være glade for, at vi ikke ser mere, end vi gør, da det ofte kan være meget ubehageligt og grænseoverskridende, at se disse ting. Vi har lukket af for dem, og benægter deres eksistens.

Det er derfor mange gange på grund af børnenes oplevelser, at man kontakter liberal katolsk kirke for at få hjælp. Børn har nemlig ofte endnu ikke lært, at det, de ser, ikke eksisterer. Og de bliver bange, når de ikke kan få en ordentlig forklaring.

Præst i liberal katolsk kirke Niels Peter Selander var bedt om at komme hjem hos en familie, der havde problemer. Den lille pige klagede over en frygtelig abe, som forstyrrede hende. Præsten foretog en hus-

velsignelse, og bagefter var aben der ikke længere. Alle var glade. Pigen bevarede i øvrigt sin synskhed ind i voksenalderen, og hjalp senere selv andre mennesker.

I andre tilfælde, hvor det ikke er børn, der generes, kan fænomener dog alligevel ikke ignoreres i det uendelige. Det er i de tilfælde, hvor der forekommer bankelyde, lamper og stereoanlæg tændes af sig selv, døre åbner sig og ting skifter plads uden videre. Somme tider har de stakkels beboere oplevet det i længere tid uden at fortælle nogen om det af frygt for at blive betragtet som tossede. **Men man er ikke tosset, fordi man oplever ting, som er uforklarlige.** Problemet er snarere, at det ikke er noget, man kan snakke åbent om.

Hver gang jeg har foretaget en husvelsignelse hos en familie, som siger, at problemet har været der længe, men at de ikke har turdet fortælle andre om det, kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvor mange mennesker, der mon bor rundt omkring og er plaget af disse ting, men som ikke ved, at de kan få hjælp.

Uffe Børjesen, biskop i liberal katolsk kirke, var hjemme hos en kvinde, som boede i den samme lejlighed, hvor hendes søn havde begået selvmord. Hun var meget plaget af både tabet af sin søn og af en ubehagelig energimæssig tilstedeværelse.

Tre uger efter husvelsignelsen ringer hun og fortæller, at det er mærkeligt, men hun har det meget bedre nu, og problemet er der ikke mere.

En husvelsignelse er faktisk en meget fredssommelig ting, som i det store og hele dels omfatter en snak om fænomenets art og dels et ritual, som består af fire forskellige elementer: En åndelig forsejling af alle yderdøre, en rensning af huset eller lejligheden med vievand, en velsignelse med røgelse og til sidst en påkaldelse af en engel, som fremover vil være tilknyttet boligen.

Vievand består af salt og vand, som hver især renses og velsignes, og til sidst blandes de to elementer og velsignes. Rent teknisk virker vievand ind på det æteriske niveau og på det lavere astrale niveau.

Røgelse består af en særlig blanding af harpiks og andre elementer, som velsignes i det øjeblik, det lægges på det gloende kul. Røgelse virker ind på det højere astrale og lavere mentale niveau.

Når man kommer som præst til et sted, hvor der skal foretages en husvelsignelse, kommer man ikke kun som sig selv og sin personlighed, men også med den kraft, som ligger i embedet som præst, og som man fik adgang til ved sin præsteordination.

Idet øjeblik, biskoppen lægger sine hænder på den person, som skal ordineres eller indvies til præst i liberal katolsk kirke, foregår der en form for kraftoverførsel eller åndelig operation, der medfører, at præsten i sin gerning får mulighed for at trække på et særligt åndeligt *kraftreservoir*. Denne mulighed gives til præsteskab i de kirker, der har bevaret den såkaldte *apostolske succession*, som er en ubrudt kæde af indvielser, der er gået fra biskop til biskop helt fra Kristi og apostlenes tid. Folkekirken brød med denne kæde i forbindelse med reformationen.

Hermed ikke være sagt, at personer, som ikke er præster, er afskåret fra at velsigne og udrense og foretage en masse gode og fine ting. Man er fra åndelig side heldigvis ikke så karrig med at give mennesker mulighed for at yde hjælp i denne verden.

På et tidspunkt havde en af mine venner formidlet en kontakt til en familie, hvor især datteren i huset var ganske sensitiv. Hun oplevede somme tider, at når hun sad i sit nyligt indbyggede studerekammer i kælderen, kom der en dame gående ind igennem væggen, tværs gennem skrivebordet – ved en enkel lejlighed endog tværs igennem pigen selv – og ud gennem væggen i den modsatte side. Herefter var det naturligt nok svært for hende at koncentrere sig

om lektierne. På det tidspunkt, hvor damen i levende live havde sin gang i huset, var væggene til studerekammeret der ikke.

Målet med at foretage en husvelsignelse er selvfølgelig at befri beboerne for de ubudne gæster, så de kan holde ud at være i deres eget hjem. Der er dog også en anden side af dette arbejde som er mindst lige så vigtig. Og det handler om de hvileløse sjæle. Nogle mennesker mener fejlagtigt, at når man dør, så slukkes lyset og alt er forbi. Dette er ikke rigtigt. Alle religioner har det som en del af deres lære, at livet fortsætter efter døden, og forskningsresultater på området bekræfter dette. Men hvis man nu har den overbevisning, at alt er slut, og man så efter døden fortsat oplever verden omkring sig, vil man jo stædigt tro, at man fortsat er i live. Man fortsætter derfor med at vandre rundt på de steder man plejede. Man kan så fra den anden verden give signaler og kalde og på anden måde gøre den ubevidst afdøde opmærksom på, at den videre færden går i en anden retning, men man kan ikke tvinge den afdøde op i lyset.

Hvis der er meget energi i en huserende ånd, vil den somme tider kunne påvirke ting i den fysiske verden til at bevæge sig. Ved andre lejligheder kan den afdøde have haft et afhængighedsforhold til fx alkohol, som ikke lader sig dulme i den

åndelige verden. I sådanne tilfælde kan den afdøde finde på at lade en levende person så at sige drikke på sine vegne.

En gang havde jeg fået en henvendelse fra en kvinde i Malmø. Hun fortalte bl.a. om en tidligere ven, som var død. Den afdøde person kunne vældig godt lide stærke cigaretter og i en periode efter vennens død fik hun pludselig en stærk trang til at ryge stærke cigaretter, hvilket hun ellers aldrig havde haft før. Dette var dog gået over af sig selv.

Når der kommer en præst til huset og giver opmærksomhed til spøgelset med en klar intention om, at vedkommende skal videre i sin færd og ikke forblive, hvor dets gerning er slut, vil spøgelset ofte opgive sit spøgeri og vende sig mod de beredvillige hjælpere, der fra den anden side tålmodigt venter på at føre vedkommende videre til sit nye hjem. På et eller andet tidspunkt vil tilknytningen til vores fysiske verden ganske vist alligevel høre op af sig selv, men hvis man kan forkorte den ulykkelige situation, som den afdøde er låst fast i, er der ingen grund til at tøve.

Præst Niels Diderik blev kontaktet af en dame, der fortalte familien hørte skridt om natten, og børnene var bange. De sov i kælderen og hørte altid skridtene på etagen over dem. Samme rute hver nat. Niels gik lidt

rundt i huset. "Da jeg kom ind i et rum, der var legerum for de dagplejebørn, hun passede, oplevede jeg en kulde et bestemt sted i rummet, og det rislede ned af ryggen, og jeg fik gåsehud. Jeg tænkte, at rummet måske kunne have været soveværelse, og måske var nogen død der." Manden i huset gik over og snakkede naboen. Ganske rigtig! Den gamle mand, der havde haft huset før familien, havde haft soveværelse i det pågældende rum og var død derinde. Det virkede altså som om den gamle ejer var i huset endnu. Niels foretog en husvelsignelse og placerede husenglen der, hvor den tidligere ejers seng havde stået, og hvor han var død nogle år tidligere. Nogle år senere kom konen til kirken og fortalte, at efter husvelsignelsen havde været der været ro i huset. Hun var desuden blevet interesseret i det "overnaturlige" og var blevet healer.

Hvis man kender en som er død, og man ikke med 100 % sikkerhed ved, hvor langt den bekendte er kommet, er der på samme måde mulighed for at give hjælp. Hver gang der afholdes messe i liberal katolsk kirke, bliver der på et tidspunkt under tjenesten læst navne op fra en forbønsliste. Her har man mulighed for at påføre navnet på ens afdøde kære eller man kan ringe eller skrive til præsten, så vil navnet blive sat på listen. Når navnet så bliver læst og

forsynet med et særligt korstegn, vil en energistrøm, eller en engel om man vil, blive sendt hen til personen på listen. Den impuls er med til at hjælpe vedkommende videre. Man kan også selv gøre en indsats ved at sende alle de positive og opløftende tanker, man kan mønstre, i retning mod den døde med et stærkt ønske om, at han eller hun må blive frigjort fra båndene til denne verden og vende sig imod det lys, som strømmer vedkommende i møde fra det hinsidige.

Præst Lise Ollendorff fik et opkald fra en familie, som i fire år havde været plaget. Navnlig familiens lille pige var generet. Det kunne ikke lade sig gøre at finde en dato for en husvelsignelse med det samme, men præsten skriver familien på forbønslisten, der bruges til hendes private messer et par gange om ugen. Efter 1 måned ringer familien og fortæller at spøgerierne er hørt op.

På samme måde er en begravelsestjeneste i liberal katolsk kirke helt befriet for den tyngde, man af og til oplever ved sådanne begivenheder. Fokus er ikke rettet mod alt det, vi har mistet, og hvor synd det er for alt og alle. Det er ikke et succeskriterium at få flest mulige gæster ved en bisættelse til at græde. Det er naturligt at sørge, når man har mistet en af sine kære, og det skal man have lov til, ligesom præsten gør, hvad

der er muligt, for at trøste og lindre smerten. Men under selve bisættelsen, hvor den afdøde selv vil være til stede, hidkaldt af alt den opmærksomhed, som er ham eller hende til del, gælder det udelukkende om at sende lys, kærlighed og opløftende energi mod den afdøde. Det handler om at befri vedkommende fra de bånd, som knytter ham eller hende til jorden. Dette kan også forberedes ved den sidste olie, hvor den døendes sanser og chakraer så at sige bliver lukket ned, hvorved overgangen til det højere liv bliver lettere.

Ofte hører man fra de efterladte, at en begravelse i liberal katolsk kirke er den smukkeste begravelse, de har deltaget i.

Hvor vejene skilles - Kapitel 7 - Doktrinen om soning – (b) liberal

Af biskop Frank W. Pigott (overs. v. Susanna Bang)

**Her fortsætter vi Frank W. Pigotts (præs. biskop 1934-36) artikelse-
rie fra 1925.**

I den foregående artikel forsøgte jeg at forklare den ortodokse eller traditionelle soningsdoktrin for liberalkatolikker. I denne og til en vis grad i den næste vil jeg forsøge at forklare for traditionalister – imaginære eller virkelige – hvad liberalkatolikerne tænker om den samme fundamentale, kristne doktrin.

Som det første må jeg være så fri at sige, at liberalkatolikker normalt afviser den jødiske baggrund, når det drejer sig om doktrinen om soning, lige som de også gør det, når det drejer sig om doktrinen om inkarnation. De ser ikke behovet for nogen forsoning eller soning i den betydning, som understreges af både katolikker og protestanter. Selv om ideen findes spredt vidt omkring uden for den jødiske nation og religion, er det primitive menneskes råb om frelse en specielt jødisk ide og er baseret på en teori om Gud og mennesket, som liberalkatolikker såvel om et voksende antal mennesker i Vesten og overalt

i Østen finder det meget vanskeligt at acceptere. Uanset hvad syndefaldet var, havde det ikke de frygtelige konsekvenser, som kristne teologer, der fulgte i deres jødiske forfædres fodspor, har troet. Som en moderne videnskabsmand har forklaret det, var syndefaldet i værste fald et fald på et opadgående udviklingstrin. En snublen dengang mennesket dukkede frem af dyrisk uskyld og blev forlenet med en yderligere udstrømning eller et yderligere åndedrag fra Gud og første gang blev en "levende sjæl", en selv-bevidst enhed. Det er alt. Der findes ingen fremmedgjort-hed i forhold til Gud, og der er derfor ikke brug for forsoning. Der er ingen oprindelig synd af en sådan natur at den skaber en stor kløft mellem Gud og mennesket, og kløften gøres ikke større af den aktuelle synd. Der er derfor ikke brug for en bro – der er ikke brug for et blodoffer til at sone deres synder, som aldrig er holdt op med at være ét med Faderen i himlen på det indre plan, og det uanset hvor gemen deres synd eller hvor stor skammen over deres syndighed er. Derfor behøver vi ikke at lede efter det skjulte og flygtige princip, der er soningens essens – hverken i Jesu

syndefrie liv eller i hans villige død. Uanset formålet med det fantastiske liv og den tragiske død var det ikke ”at sone” i henhold de jødiske skrifter. Det er ikke så underligt, at selv de mest lærde teologer ned gennem tiderne ikke har kunnet finde det princip. Det er der ikke, så det kan ikke findes. Og dog er der en stor sandhed i doktrinen om soning.

Det er ofte blevet sagt – med stor sandhed – at ethvert kættereri repræsenterer et stykke negligeret sandhed. Det er også sandt, at der i enhver ortodoksi – uanset om den er mere eller mindre forældet – er en stor sandhed, der har holdt den i live. Den jødiske ide om Gud, f.eks. – uanset om det er den primitive ide om stammeguden eller den senere og mere ædle opfattelse, der blev lært af profeterne, den der er central for Jehovas tilbagetrækkethed – ”kold og ophøjet”, ”utåleligt retfærdig”. Denne ide er stadig så udbredt som ortodoks lære i de kristne kirker, at den hverken kan beskrives som forældet eller på vej til at blive det, men den er ikke desto mindre ved at løse sit greb på kirkerne og afvises generelt af liberale. Denne ide indeholder

en meget stor sandhed. Sandheden er, at Gud – skønt inkarneret i hele menneskeheden og derfor ikke fjern og adskilt fra noget menneske – ikke desto mindre totalt transcenderer den del af Sit væsen, der repræsenterer – og er – Hans kreative aktivitet. Han besjæler universer og understøtter dem i at være. Han er så transcendent, at de dele af Ham, der er os, vil finde ud af, at Han fjerner sig, efterhånden som de udvikler sig. Og selv om disse dele af Gud, der deler Hans væsen, kan og efterhånden vil blive ét med Ham selv-bevidst og i det ydre – som de altid er det ubevidst og indadtil – vil de aldrig nå Ham. De vil ”indtræde i lyset men aldrig røre Flammen”. Det var formodentlig den store sandhed, som den jødiske religion stod for, uanset hvor ufuldstændigt jøderne på Kristi tid og tidligere kunne opfatte den.

Og bag den kristen-jødiske ide om soning er der også en dyb og vigtig sandhed. Det er sandheden om den større *Inkarnation*. Sandheden, at Gud før alle tider sendte ud fra sig selv den del eller det stykke af sig selv, der beskrives som Hans Søn, den enbårne ($\mu\upsilon\nu\omicron\gamma\epsilon\nu\eta\varsigma$)¹ for at besjæle materien og skabe den i former eller ting, efter at den var blevet ”belivet” eller gjort levende af Helligånden, Livgiveren. På en måde, som mennesket ikke kan forestille

1 Se evt. kap. 4 ang. enbåren og alene-født

sig, er materie af sig selv fremkommet af Gud på hvert plan. Den var i begyndelsen, og før udstrømningen af det hellige åndedrag eller Helligånden, livløs og gold eller jomfruelig. Derefter kom Helligånden og rugede over dette hav (mare) af jomfruelig materie. ”Guds Ånd svævede over vandene”. På denne måde blev materien en levende materie, da den blev gennemtrængt af Ånden, men det var stadig en materie uden form. ”Jorden var øde og tom”. Derefter kom Logos eller Guds Søn, Kristus-princippet, og engagerede sig i dette hav af levende materie, forøgede og differentierede det under sin nedstigen. Arrangerede den levende materie i levende former - såvel synlige som usynlige. Det er ham, der er Guds Søn i alle levende ting fra det højeste til det laveste, inkarneret i foreningen af Helligånden og den jomfruelige materie. Da det menneskelige stadie nås, kommer der endnu en udstrømning fra Faderen, og specielt mennesket og supermennesket indeholder dette tredje åndedrag fra Faderen, hvorved mennesket bliver en levende sjæl i Guds billede – adskilt fra sub-menneskelige væsener der mere er som ingredienser i en blanding end levende personer eller sjæle. Det er den Anden Person i Treenigheden, eller Gud Sønnen ”ved hvem alle ting blev skabt”. Han er også det iboende lys, hvis visdom ”mægtigt og mildt ordner alle ting”.

Han er opretholderen, ved hvis styrke al skabelse opretholdes. Og Han er den guddommelige skønhed, der bag et slør eller åbent skinner gennem hele universet. Denne inkarnation af Gud Sønnen og dette at blive menneske er det tidsalder-lange offer af Guds Søn, som Johannes’ Åbenbaring beskriver som ”lammet, der bliver slagtet før jordens grundvold blev lagt”. Dette er den indre mening i historien om korsfæstelsen – Guds Søn bundet og lænket til et kors af materie. Gud slagtet i enhver form. Det er også ved at vende os imod inkarnationen af Guds Søn i denne større betydning og ikke mod en form for uvidenhed i Jesus Kristus, at vi finder den sande mening af den slående sætning i brevet til Filipperne, kap. 2, vers 6 og 7, der fastslår, at ”Han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud, men gav afkald på det (κένωσις), tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig”. Det er helt sikkert dette, der er meningen med denne berømte passage og i så fald også løsningen på det forvirrende Kenosis problem ².

2 Se evt. kap. 5 note 8

Vi skal også finde den korrekte fortolkning af opstandelses- og opstigningsdramaerne i dette faktum. For lige som det er sandt, at Guds Søn er fængslet, korsfæstet, død og begravet i al kreativ udvikling frem til det genfødte menneske, således er det også sandt, at Guds Søn har ”rejst sig fra de døde” og er ”opsteget til himmelen” i sådanne som Herren Kristus og i alle, der ved at følge Ham har overgivet kødet til Ånden, det lavere til det højere. I alle, der har fjernet det lavere, materielle, selv-søgende selvs byrde og er dukket frem fra graven og fra syndens og egoismens død til det nye livs transcendent retfærdighed og selv-bevidsthed om det guddommelige og dermed om enhed med Faderen og med alt levende. Det sker først og fremmest i Herren Kristus, men også i andre.

Guds Søn, der således i sandhed er opstanden i Herren Kristus, siger meget passende gennem læberne på denne fuldkomne manifestation af sig selv: ”Jeg har fuldendt den gerning, du har givet mig at gøre. Fader, herliggør mig nu hos dig med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden var til.” Den inkarnerende Søn er i Herren Kristus kommet til sit eget, og Han kender nu sig selv som ét med Faderen og med alt der lever. Han har gjort den materie til fange, der på et tidligere stadium

holdt den iboende ånd i fangenskab. Materien er i Hans tilfælde nu åndens slave og adlyder åndens vilje. På et lavere udviklingstrin, derimod, er materien tyrannen, der behersker den besjælende ånd og tvinger ånden til at adlyde dens mindste befaling. Og hvad Guds Søn opnåede i Herren, vil han også i det lange løb opnå i ethvert Guds barn.

Dette tidsalder-lange offer ikke alene ”frelser” ethvert menneske, han skylder det også selve sin eksistens. Det er ikke kun ”for os mennesker og for vor frelse”, men for os mennesker og for vor udvikling, at Guds Søn ”kom ned fra himlen og blev menneske”. Udviklingen af mennesket er et faktum. Den foregår stadig. Menneskets frelse er endnu ikke et faktum i hvert liv, men den vil blive et faktum i os, som den var det i Herren. Og det vil ske hurtigere for os på grund af det, Han opnåede og på grund af Hans mægtige hjælp. Han hjælper os til at udvikle os til den samme store højde, Han selv har opnået. Det vil blive et faktum. Alle menneskesønner vil til sin egen tid blive ét med Faderen, fordi alle mennesker bor i og er en del af

Kristusånden – Guds Søn inkarneret i universet. På denne måde er offeret universelt. Det er for alle, ikke kun for nogle få. Det omfatter hele den menneskelige race. Og hvert enkelt menneske, for ikke at tale om andre væsener, vil udvikle sig liv efter liv, i denne og i andre verdener, indtil den indre Kristusånd sejrer og ”på et øjeblik” stiger op til den herlighed, som den havde hos Faderen, før verden eksisterede. Offeret på Golgata er også tidsalder-langt, ikke ”en gang for alle”. Det varer ved og vil være ved gennem alle tider, indtil alt hvad der er materielt og forkrænkeligt har påtaget sig ukrænkelighed, og alt der er dødeligt har påtaget sig udødelighed, og syndens død er forsvundet helt og aldeles i åndens sejr.

De, der vil gøre sig den ulejlighed at læse det Nye Testamente igen med disse øjne, vil snart se, hvordan mange steder, der hidtil har været mørke og skjulte, åbnes og belyses. Denne lære om spirituel udvikling, der er så mystisk og med sin sandhed, vidde og skønhed så tiltrækkende, er sjældent blevet udtrykt smukkere end i de ord fra den liberalkatolske liturgi, der – selv om de ikke bruges ved hver eneste messe – er indlejret i selve hjertet af den eukaristiske tjeneste: ”Vi opløfter vore hjerter i tilbedelse af dig, Guds Søn, af samme væsen og samme evighed som Faderen, og som hviler uforanderligt i dig

selv, men som dog i din grænseløse kærligheds og evige offers mysterium har udåndet dit eget guddommelige liv i dit univers, og således har ofret dig selv, som lammet, der blev slagtet før verdens grundvold blev lagt, og som i sandhed dør, for at vi kan leve. Du, allerkæreste og hellige Herre, har i din uudsigelige visdom indstiftet for os dette din kærligheds hellige sakramente, at vi gennem det ikke kun symbolsk må ihukomme dette dit evige offer, men virkelig tage del i det og derved, inden for den begrænsning af og rum som tilslører vore jordiske øjne for din umådelige herlighed, fortsætte det stadige offer, ved hvilket verden næres og opretholdes.”

Idenne lære er det ligegyldigt, om Iudviklingsområdet er hele kosmos, med alle de universer, der er og har været, eller det kun er et enkelt system inden for universet. Principet og processen er den samme.

For de fleste liberalkatolikker betyder Gud Sønnens offerdød, eller soningsofferet netop dette. Guds Søn dør for, at vi kan leve. Ikke mere end det. For der kan ikke være behov for noget over eller i tillæg til det.

Lad de, der tænker på denne måde, være undskyldt for at foretrække det frem for de jødiske ideer om Guds vrede, fremmedgjorthed, blodoffer og hårdt vundne soning. Ideen om den store Inkarnation har ikke på nogen måde været ukendt for de kristne mystikere ned gennem tiderne og alligevel, mærkeligt nok, betragter den katolske kirke den ikke som tilstrækkelig i sig selv. Selv den lære, så op-højet og i sig selv tilstrækkelig, skal passes ind i den jødiske lære. Det større skal underordnes det mindre, den større og bredere ide til den mindre og mere snævre. Den tidsalderlange spirituelle proces skal presses sammen inden for de lokale og tidsbestemte ”historiske foretelser” for at skrifterne kan blive opfyldte. Således degraderes og svækkes den indre lære, men den mistes aldrig. De, der ikke søger nogen anden soning end dette og ikke bønfalder om noget andet offer end dette, betragtes ofte som ikke-kristne af kirkerne, ikke bare som kættere.

Hvad sker der så med de store mirakler i den kristne tro, bliver der ofte spurgt. Hvis man skal følge denne forklaring, hvad sker der

så med jomfrufødslen og med den tomme grav? Hvad sker der så med de ”historiske fakta”, som så mange kristne lærere mener har fundamental betydning?

Der sker ikke noget med dem. De forbliver, som de altid var, og er, og altid vil forblive – uforandrede. Hvis de er fakta, kan de ikke ændres. Ingen vantro kan gøre dem ugjorte eller ændre dem. Og hvis de ikke er fakta, kan ingen tro på dem gøre dem til fakta. Det er nytteløst at diskutere dem, som om de kunne ændres. En stor religion kan ikke bygges på et fundament af ydre foretelser og historiske fakta. Eller kan, med et andet billede, vokse nedad fra blomsten til rødderne, eller fra det materielle til det spirituelle plan. Det er ligefrem muligt, at mange liberale – såvel katolikker som protestanter – ville driste sig til at håbe, at Kristi jomfrufødsel ikke var et historisk faktum. Ærefrygt for vor Herre, der er et meget virkeligt væsen, der virkelig inkarnerede i Palæstina og stadig våger over og leder sine får både i den kristne og i alle de andre folde, den ærefrygt ville tvinge dem til at tro, at Hans fødsel var anderledes – uanset hvordan – end den, traditionalisterne bekræfter. En sådan fødsel ville ikke være passende. Ud over illegitimitetens skamplet, der kunne sættes på den, ligner den de hedenske halvguders legendariske

fødsler for meget til at være en passende indgang til denne verden for et væsen, der er så virkeligt som Herren Kristus.

Mirakler som jomfrufødslen og den tomme grav har ingen doktrinær værdi for liberale. En stor religions akkreditering må ikke afhænge af mirakuløse hændelser, uanset hvor historiske de er. De beviser ingenting. Hvis de skete, er det ligegyldigt. Og hvis de ikke skete, gør det ingen forskel. Det er et omvendt arrangement at bygge spirituelle doktriner på fysiske fakta. Det er også et farligt foretagende, for fakta kan vise sig, ikke at være sket. Det er det svage punkt – og et meget svagt punkt – i den store struktur, der er almindeligt kendt som den katolske tro. Det liberale synspunkt er derimod, at hele planen ikke vokser ud af "historiske fakta" af tvivlsom oprindelse, men ud af spirituelle processer, der aldrig kan standse, så længe der eksisterer mennesker og universer.

Det er forskellen, og dog er liberalkatolikker helt på linje med de traditionelle katolikker i deres tilbedelse af både Herren selv og den

store helgen, der kendes som Jomfru Maria. Jesu moder er ikke mindre nådig og beundringsværdig, fordi hendes søn blev født normalt, hvis det var det, der skete. Mange liberale ærer hende på en sådan måde at de kan kalde, og kalder, hende Himlens Dronning i fuldstændig samklang med deres traditionelle brødre og søstre.

Og hvis det overhovedet kan lade sig gøre, så overgår medlemmer af liberal katolsk kirke ligefrem de traditionelle katolikker i deres tilbedelse af Herren, der er virkeligt til stede i sit kærlighedssakramente. Transsubstantiationen er ikke langt fra de liberales opfattelse af sandheden. Der er ifølge denne tro en tydelig transsubstantiation³ eller ændring af substansen, og det er ikke hændelige begivenheder. Denne miskrediterede filosofi er sandsynligvis sand. Kristus er i sandhed til stede i de konsekreerede og transsubstantierede elementer. Tilstedeværelsen afhænger ikke af modtagerens tro, men er en objektiv tilstedeværelse ex opere operato⁴, der er afhængig af Herrens vilje og forundt os til hver en tid, når

3 Transsubstantiationen er det øjeblik i messen, hvor oblaten bliver til en hostie, Herrens legeme

4 Ex opere operato "ud fra den udførte gerning". En formulering i den middelalderlige teologi, der udtrykker, at sakramentet i sig selv er virksomt, når det udføres korrekt. Se mere på denstoredanske.dk

messen celebreres af en korrekt ordineret præst eller biskop, der bruger de korrekte ord og krafttegn. Men det ”*legeme og blod*”, som brødet og vinen ændres til, er ikke helt legeme og blod i den temmelig grove mening, som nogle katolikker tror, uanset om de er uddannede eller analfabeter. Brødet og vinen ændres i sandhed og bliver Herrens redskab. Brødet og Vinen er efter konsekrationen lige så sandt et redskab nu, som Jesu krop var Hans redskab i Palæstina for to tusind år siden.

Både liberale og traditionelle katolikker gør ret i at ære og tilbede Herren Kristus, der dagligt viser sig ”på tusinde andre” og dog er ”én og udelelig”. Der er intet mirakuløst i dette, hvis der med mirakuløst forstås noget, der er *contra naturam*, mod naturen. Som det er tilfældet med alle vidunderne i alle sakramenterne er dette også i overensstemmelse med loven, men med en lov, der endnu ikke er alment forstået og ikke er anerkendt, fordi den endnu ikke er ”videnskabeligt” bevist af en ikke-okkult videnskabsmand. Med udgangspunkt i forskellige præmisser kommer liberale fra

liberal katolsk kirke og traditionalister fra andre katolske kirker frem til den samme konklusion vedrørende eukaristien gennem forskellige, men lige logiske syllogismer⁵.

Og virkningen af den eukaristiske nåde på troende altergængere er også videnskabelig og i overensstemmelse med loven. Den er bestemt vidunderlig, men ikke mirakuløs. Den er mystisk, men ikke uvidenskabelig. For at blive ”fuldkommen som Faderen i himlen er fulkommen” må mennesket først udvikle sig og blive tilstrækkeligt forfinet og spirituelt til, i nogen grad at kunne reproducere Herren Kristi hurtige vibrationer, og derefter efterhånden kunne gøre dette i højere og højere grad. Når han så har udviklet sig i en sådan grad, at han kan indeholde Herrens vibrationer – dvs. er blevet ét med ham – vil han finde ud af, at han bliver ét med Faderen. De momentane oplevelser af ekstase eller salig glæde, som han oplever fra tid til anden ved en god altergang, vil blive permanente, når han bliver ét med Herren for altid. Så vil han også blive en mere og mere virkningsfuld frelser for sine medmennesker, idet han ”udånder duften af et helligt liv”. Han vil stadig vokse, indtil han bliver en menneskets Frelser i fuld udstrækning. Der er ingen grænser

5 Syllogisme: En logisk slutning, som består af to præmisser og en konklusion

for, hvad han kan blive til, men det afhænger af ham selv, om han vil være tilfreds med den langsomme og kedelige udviklingsproces, eller om han vil tage denne udvikling i sine egne hænder og vokse hurtigt fra synder til helgen, fra helgen til frelser. Fra selvbevidst menneske til selv-ubevidst menneske, fra selv-ubevidst menneske til SELV-bevidst menneske og dermed super-menneske.

Det almindelige menneske kan ikke forestille sig den højde, mennesket kan stige til, men den opstigende proces er helt og aldeles en spirituel udvikling, og spirituel udvikling er helt og aldeles et spørgsmål om vibrationer. Det er meget videnskabeligt. Det vil i mange tilfælde tage tidsaldre at nå til Kristi niveau, og det vil altid kræve anstrengelse. Der er ingen til at gå i ens sted. Der er intet, der bliver – eller vil blive – gjort for os, som vi kan gøre eller burde gøre for os selv. Tilhængere af andre trosretninger bliver hjulpet på deres specielle måder, og vi katolske kristne kan blive – og bliver – hjulpet enormt gennem det uvurderlige privilegium, det er at komme i sand og tæt kontakt med vor Herre i sakramenterne. Den sande altergænger, der går til alters jævnlige, bliver gradvist tunet ind på Herrens tone. Som strengen på et musikinstrument strammes han gradvist op,

indtil han på perfekt vis kan frembringe Herrens tone. Liberalkatolikkerne mener, at det er formålet med sakramenterne. I skarp kontrast til det synspunkt, mange ikke-katolske modernister og liberale kirkefolk har, proklamerer liberalkatolikker fra liberal katolsk kirke deres tro på den *virkelige tilstedeværelse*. De ser intet overtroisk eller middelalderligt i det. De ser nærmere en dyb og fundamental sandhed, og de mener, at uden den ville den kristne tro næppe være værd at forsvare eller bevare.

Det skal siges til den romersk-katolske kirkes udødelige ære, at den aldrig et sekund har mistet sit greb om denne store sandhed på trods af alle omskiftelser og på trods af alt det dårlige, kirken har påført andre og selv har lidt. Den har altid proklameret Herrens virkelige tilstedeværelse i eukaristien. Og selv om de liberale adskiller sig så kraftigt fra traditionalisterne vedrørende forståelsen af så mange doktriner er de på linje med dem i deres tilbedelse af det hellige sakramente. Ligesom traditionalisterne tror de, at Herren er til stede i den. De tror det, fordi de kan mærke det, og fordi de kan

se virkningen af det i livet og karaktertrækkene hos mange katolske altergængere (romerske, anglikanske, ortodokse). Det kristne ”elskværdighedens smykke” er umiskendeligt, om end udefinerbart. Det er noget ”sui generis”⁶. Når man får en dybtgående tro på den virkelige tilstedeværelse, opnår man denne specielle kvalitet, hvilket man sjældent gør andre steder. Andre kvaliteter kan findes andre steder, og gør det helt sikkert. Men der er noget specielt katolsk i det meget smukke ”elskværdighedens smykke”, og når det ses, er det et vidnesbyrd om den guddommelige tilstedeværelse i messen for dem, der behøver dette vidnesbyrd. Men det er ikke det ene-

6 Sui generis: Efter sin særlige art, som kun er karakteristisk for denne særlige art

ste vidnesbyrd. Den virkelige tilstedeværelse kan og er blevet forklaret videnskabeligt⁷, og det kan meget vel være, at denne videnskabelige forklaring – ikke bare af den eukaristiske tilstedeværelse, men også af englens funktioner og tjenester og af meget andet i den katolske religions mysterier – vil vise sig at være liberalkatolicismens specielle og særlige bidrag til den katolske religions storslåede skatkammer. Så stort og vigtigt et bidrag, at det måske kan redde Kirken for fremtidige generationer og lede den trygt gennem det farefulde overgangsstadie fra troens døende tidsalder til scientias⁸ levende tidsalder.

7 C.W. Leadbeater: Videnskaben om sakramenterne

8 Scientia: (af scire, at vide, forstå) viden, videnskab

International kongres i Holland 9-12. juli 2016

Samt international bispesynode og international præstesynode

Holland er forberedelserne til det store 100-årsjubilæum i fuld gang.

Arrangementet vil være to-delt, således at der først bliver international bispesynode og samtidig international præstesynode. Hensigten med denne er, at biskopperne kan rådføre sig med præsterne i de sager, som de behandler. På denne måde bliver processen lidt mere åben og dynamisk. Der er nok altid en tendens til at præsterne vil gå lidt længere end biskopperne – måske lidt ligesom de politiske partiers ungdomsorganisationer sammenlignet med moderpartierne.

Fra dansk side er der bl.a. forslag om at gøre Maria Magdalenes dag 22/7 og Sophias dag 17/9, som vi i Danmark har fejret i mange år til at blive internationalt gældende.

Der ud over vil man prøve at finde et andet ord end "synder" i forbindelse med absolutionen. Noget som i høj grad er tiltrængt, da dette begreb har været årsag til megen sjælesmerte i tidens løb. Og især da LKK jo ikke rigtig anerkender den traditionelle forståelse af synd.

Efter de to kongresser bliver der en enkelt tiltrængt fridag, og derpå starter kongressen.

Programmet vil omfatte en messe hver morgen og en aftentjeneste hver aften. Der vil være foredrag til belysning af emner med relevans for vor kirke. Også på det punkt stræber man efter fornyelse, idet foredragsholderne vil bruge infogram til illustration af deres budskab. Det giver en mere nærværende og dialogorienteret præsentation.

Blandt emnerne vil være:

Det er intentionen, at arrangementet vil tiltrække medlemmer fra nogle af de øvrige liberal-katolske kirker i verden. Heriblandt ikke mindst fra den traditionalistiske gren af liberal katolsk kirke under biskop Graham Wale, som der også findes i Danmark.

Lad os håbe at markeringen af vor fælles historie, kan blive en lejlighed til at gøre det, som vi altid snakker om. ENHED.

Nyheder og program

februar – maj

Liberal katolsk kirke til Kina

I begyndelsen af marts vil den 29-årige kinesiske ph.d.-studerende Yimin Zhang vende hjem efter at have studeret ved Roskilde Universitetscenter i 6 måneder. Det er dog ikke kun studierne, der har optaget den unge mand. Lige fra han ankom til Danmark har også været aktiv i LKK som altertjener, og når han rejser hjem, vil han have deltaget i næsten 60 messer. Efter messerne har han fået lidt info om kirken, den indre side af vort arbejde og om den særlige esoteriske kristendom, som er LKK's særkende.

Yimin kom til Danmark som 5. generations katolik fra Kina, men er under sit ophold i Europa blevet både døbt, konfirmeret i LKK. I forbindelse med sit arbejde som altertjener har han modtaget ordination til klerk og dørvogter af biskop Uffe og til læser, eksorcist og akolyt af biskop

Sten Bertil i Stockholm. Det var ligeledes Sten Bertil, som ordinerede Yimin til subdiakon under en messe, hvor han som sin første opgave læste dagens epistel på kinesisk for en undrende menighed.

Når vi den 14. februar fejrer LKK's hundredeårs jubilæum i Hillerød, vil biskop Uffe meddele Yimin diakonats orden. Herefter mangler han kun den sidste ordination for at kunne introducere den liberalkatolske messe i Kina. Intentionen er, at når tiden er moden, vil Yimin vende tilbage til Europa for at blive præsteviet. Først må han dog gennemgå LKK's uddannelsesprogram og messen skal også oversættes til kinesisk.

Hvis der iblandt dette blads læsere derfor er nogen, som kan eller kender nogen, der kan kinesisk, må man meget gerne give besked til Kenneth@lkk-dk.dk

Helligåndskirken, København

c/o Simone Andersen, Brumleby 103, 2100 København Ø

Konto: 8411 4091013

Tjenesteliste

Sønd. d. 14. februar,
LKK's 100-årsdag fejres denne dag ved et arrangement i Hillerød. Der er derfor ingen tjeneste i København.

Sønd. d. 28. februar, kl. 11.00
Mariaandagt, rafaelstjeneste og prim

Sønd. d. 13. marts, kl. 11.00
5. søndag i fasten (passions søndag)
Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: violet. Motto: ydmyghed. **Efter tjenesten afholdes der årsmøde**

Sønd. d. 27. marts, kl. 11.00
Mariaandagt, rafaelstjeneste og prim

Sønd. d. 10. april, kl. 11.00
2. søndag efter påske
Helbredelsestjeneste og messe. Farve: hvid

Sønd. d. 24. april, kl. 11.00
Mariaandagt, rafaelstjeneste og prim

Sønd. d. 15. maj, kl. 11.00
Pinsedag

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: rød

Sønd. d. 29. maj, kl. 11.00
Mariaandagt, rafaelstjeneste og prim

Sønd. d. 12. juni, kl. 11.00
3. søndag efter Trinitatis
Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: hvid. Motto: Gud som englernes hersker

Askeonsdag

Askeonsdag falder i år på den 10. februar. Det er på denne dag, palmebladene fra palmesøndag året før brændes med en lille ceremoni. Der er desværre ikke tjeneste på denne dag, men enhver, som har nogle af disse palmeblade liggende kan selv foretage dette enkle lille ritual:

Med asken fra de brændte blade tegner man et lille kors i panden med ordene: "husk at du kommer fra Gud, og at du skal vende tilbage til Gud".

Biskop CW Leadbeaters Oratorium

Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde

Alle er velkommen, men da kirkerummet har et begrænset antal pladser, bedes deltagelse i tjenesterne meldt senest dagen i forvejen på tlf/sms 2874 1721 eller mail kenneth@lkk-dk.dk.

Sønd. d. 20. marts, kl. 10.30

Søndag før påske, palmesøndag

Sangmesse med velsignelse af palmegrenene. Farve: violet.

Sønd. d. 24. april, kl. 10.30

4. søndag efter påske

Sangmesse. Farve: hvid.

Sønd. d. 22. maj, kl. 10.30

Trinitatis søndag

Sangmesse. Farve: hvid

Tjenesteliste

Sønd. d. 28. februar, kl. 10.30

Celebration af Skt. Gabriel

Sangmesse. Farve: hvid.

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød

Konto: 8411 4171939

Kirken er åben 10.30

Tjenesteliste

Lørd. d. 13. februar, kl. 19.00

Vor Frue tjeneste, helbredelsestjeneste og sakramental benediktation.

Sønd. d. 14. februar, kl. 11.00

Liberal katolsk kirkes 100-års dag

Sangmesse med diakonordination og et udvidet program. Farve: rød

Sønd. d. 13. marts, kl. 11.00

5. søndag i fasten, passionssøndag

Sangmesse. Farve: violet. Motto: ydmyghed. **Efter tjenesten afholdes der årsmøde.**

Sønd. d. 10. april, kl. 11.00

Celebration af Marias bebudelse

Sangmesse. Farve: hvid.

Sønd. d. 8. maj, kl. 11.00

Søndag i festugen for Kristi Himmelfarts dag

Sangmesse med slukning af påskeyset. Farve: hvid.

Sankt Gabriels Kirke, Århus

Lysets Hus, Posthussmøgen 11C, 8000 Aarhus C

Konto: 1551 2377195

Der serveres kaffe/te og kage, medbring evt. madpakke. Herefter samtale over forskellige kirkelige emner.

Påsken, 24. - 27. marts, se side 3

Sønd. d. 3. april, kl. 11.00

1. søndag efter påske (hvide søndag)

Sangmesse. Farve: hvid

Sønd. d. 1. maj, kl. 11.00

5. søndag efter påske

Sangmesse og helbredelsestjeneste.

Farve: hvid

Sønd. d. 5. juni, kl. 11.00

Grundlovsdag

Sangmesse og helbredelsestjeneste, palmesøndag. Farve: hvid.

Tjenesteliste

Sønd. d. 7. februar, kl. 11.00

Celebration af kyndelmisse

Sangmesse. Farve: hvid. Lys til det kommende år velsignes. **Medbring gerne egne lys til velsignelse. Efter tjenesten afholdes der årsmøde.**

Sønd. d. 6. marts, kl. 11.00

4. søndag i fasten (lætare søndag)

Sangmesse og helbredelsestjeneste.

Farve: rosa. Motto: åndelig forfriskning

Liberal katolsk kirke er en esoterisk gnostisk kirke, derfor er dens fortolkning af den hellige skrift ofte i disharmoni med den eksoteriske kirketradition, som ligger stor vægt på dogmernes ufejlbarlighed og på en formalistisk udlægning af skriftens ord. Hvor den eksoteriske kristne tradition ligger vægt på vort ødelagte forhold til Gud, ligger den esoteriske tradition vægt på Kristus i det enkelte menneske, sjælen eller bevidsthedens indre lys. LKK fremhæver det faktum, at vi alle er lysets børn, og vores indre lys er ét med kilden til alle lys. Vi lever derfor ikke i fortabthed, adskilt fra Gud, men er udødelige gnister fra Guds ild.

CW Leadbeaters hovedværk

Videnskaben om sakramenterne

er udkommet på dansk

køb den i din lokale menighed

CW Leadbeaters bog Videnskaben om Sakramenterne er udkommet på dansk i bogform. Den er blevet til i et samarbejde mellem udgiveren Else Marie Post og liberal katolsk kirke og udkommet på forlaget Books on Demand.

Bogen er en videnskabelig undersøgelse af den effekt gudstjenesterne har på de indre planer. Den indeholder en beskrivelse af den revision af den gamle tjenesteform, Leadbeater og Wedgwood gennemførte i kraft af grundig teologisk forståelse og med hjælp af clairvoyancens nådegave. Bogen indeholder gengivelser af den gradvise opbygning af den åndelige bygning, som rejser sig un-

der messen. Samtidig er bogen også et dybt kig ned i den særlige esoteriske kristendom, som er liberal katolsk kirkes særlige kendetegn. Det bevidste samarbejde med englenerne bliver beskrevet indgående, og kirkens brug af de syv stråler med tilhørende juveler forklares omhyggeligt.

Videnskaben om sakramenterne kan læses som en indføring ind i en fantastisk verden af ceremoniel, kristen, hvid magi og er et lækkert og nyttigt opslagsværk for den som er interesseret i den liberalkatolske niche i religionernes verden.

Ved køb i LKK koster den 400 kr.